

3; 23: 5; 12). Явно е че грѣшникъ не може да искупи грѣшника; както казува Писаніе-то: *“Никой не може никога да искупи брата, нито да даде Богу искупъ за него”* (Псал. 49; 7). Ний не можемъ да бѣдемъ полезни Богу. Подиръ като направимъ всичко, ний сме още непотрѣбни слугы защото направихмы само онова щото бѣхмы длѣжни да направимъ (Лук. 17; 10). *“Всичка-та ни правда е като нечиста дрехъ.”* Исаія 64; 6.

Отъ това произлѣзе *необходимость* за *избавитель*. Тоя избавитель трѣбуваше да е чловѣкъ, да умре за насъ; — и да има толкова достоинство и величіе, щото страданія-та му да бѣдѣтъ удовлетвореніе съразмѣрно съ съвятость-тѣ и величіе-то на законъ-тѣ. Законъ-тѣ е основанъ на правосѣдіе Божіе и произлази отъ Бога самага; за това избавитель-тѣ трѣбуваше да е *Божественъ*. Ако Богъ бѣше опростилъ грѣшници-тѣ безъ да ся удовлетвори законъ-тѣ, то той не щѣше да е *праведенъ*, и за това бѣше необходимо, или Богъ да остави чловѣцы-тѣ да теглятъ вѣчно наказаніе за грѣхове-тѣ си, или да прѣдаде възлюбленный-тѣ си Сынъ да направи умилоственіе за тѣхъ. Богъ отъ голѣмѣ-тѣ си любовь къмъ насъ не пожали Сына си (Іоан. 3; 16; Рим. 8; 32); и Сынъ-тѣ отъ сѣщѣ-тѣ голѣмѣ любовь самоволно (Іоан. 10; 18) пожъртвува себе си за наше-то спасеніе. Негово-то достоинство и величіе бѣше толкова голѣмо щото съвършено удовлетвори законъ-тѣ, тѣй що Богъ може да е праведенъ и да прощава на най голѣмы грѣш-